

Discerniment enmig de la tempesta

Dc, 3/10/2012 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Catalunya es troba novament cridada a les urnes. Aquesta vegada, però, sembla que seran unes eleccions diferents. El pas donat per CiU, amb el seu president al capdavant, de liderar Catalunya cap un estat propi –jo no arribo a entendre la diferència entre estat propi i estat independent– i de convocar un referèndum d'autodeterminació marca decididament el caràcter especial d'aquestes eleccions. Els altres partits han hagut de posicionar-se. Uns ho han tingut fàcil: Esquerra Republicana i Solidaritat, decidits per la independència, i el PP i Ciutadans, a favor de l'actual estat de les autonomies. Iniciativa, a favor del referèndum, però, crec entendre, defensant el model federalista. El PSC és el partit que ho ha tingut més difícil, tot i que sembla clar, finalment, el missatge del seu candidat: a favor de la reforma de la Constitució, apostar per una relació federal amb Espanya i en contra de la independència de Catalunya.

Queden quasi dos mesos per discernir quin és el pas que volem fer els catalans. Espero de tot cor que el debat es faci en un marc de respecte i diàleg entre tots, recordant els límits de despesa electoral que estableix la llei, gaudint de condicions mediàtiques –temps de paraula, presència en els mitjans escrits i audiovisuals– que siguin equitatives. Aquests dos mesos són claus per distingir les nostres preferències i votar per als partits que han de liderar el futur d'una Catalunya “sobirana”, “independent”, d'una Catalunya autonòmica o d'una Catalunya federal. Representen tres models nets i clars. Quin és el millor camí per a Catalunya? Quin és el millor camí per a la prosperitat i llibertat dels catalans? O tal vegada cap dels tres i anem cap un model confederal?

Ara bé, aquestes eleccions també haurien de contemplar el debat sobre el model social de Catalunya, el paper de les administracions i la seva relació amb la societat, el model impositiu i la redistribució de rendes, el model de cohesió social i atenció als sectors més febles i pobres. Desitjaria que el debat sobre les relacions amb Espanya no fos l'únic eix del proper debat. Quin és el millor model social per a Catalunya? El model liberal-conservador? El model liberal social o democristià? El model socialdemòcrata? O, com alguns afirmen, ara la qüestió essencial és la qüestió nacional i la resta representa un tema menor i no hi ha marge per definir les polítiques socials?

Tenim dos mesos. Mirem de fer un debat raonable, serè i honest sobre el nostre futur, sense amenaces, sense crear pors innecessàries. Donem una lliçó de civilitat a tota Espanya i Europa!

I una última petició: voldria demanar als mitjans de comunicació, públics i privats, que estiguin a l'alçada. Als públics, que siguin garants d'una pluralitat indispensable. Als privats, que separin amb claredat quina és la seva legítima línia editorial per un costat, i les informacions de la campanya electoral per un altre, atorgant a les últimes una raonable proporcionalitat de totes les formacions.